

штвріхла фчнте. Тұрчинн бідѣвшн чедо-
то ин соіз фчи здрабо, оұжаснае ѿ тако-
бо чудо, ы испытав го потонко, разумъ
чудесното дѣйствїе на водата, којто до
ОНогш часа ымаše ы за простиа. чесиа ради
ы въ ОНз сый час поспѣшиа наедно соіз
дегетои въ ближното христіанско село,
где то ыбали на христіанете това чудо, ы
гы пыташе, какои праздникъ ымаха хри-
стіанете въ той день, ы кой стый стрѹва-
такиба чудеса на ОНла жвода. На такоио
нечайнио чудо собравшеся всичките селя-
ни христіане, прославиҳа бга, но никой не
знаше ѩо да мѹ ѿвѣшае.

Тогда ѿ помеждѹ ымъ єдинз старый
сїенникъ прїльв слово, рече на тұрчина,
ы на собранныите селяни: ызв самъ слы-
шалъ ѿ старыите наши сїенницы ы стар-
цы, каки на ОНы а мѣстѣ славишае нѣ-